

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk, Jézus Krisztustól. Ámen!

Ének: 151. dicséret: *Uram Isten, siess Minket megsegíteni, Ily nagy szükségünkben, Krisztus Jézusért, Mi Urunkért, És Megváltónkért.*

Előíma: Mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked életünk ezen újabb napján is, hogy felkelhettünk és élhetünk tovább a Te megtartó kegyelmedből. Hálát adunk, hogy a Te nevedben és a Te dicsőségedre gyülekezhetünk és készülődhetünk minden reggel. Add nekünk, hogy a Rólad való figyelmet elterelő gondolatokat most ki tudjuk zárni és nyitott szívvel és elmével fogadhassuk Igédet. Szent Fiad, Jézus Krisztus nevéért kérünk hallgass meg minket. Ámen!

Textus: Jób 15, 1-6

1Magszóalt a témáni Elífáz, és ezt mondta: 2Szólhatsz-e a bölcs, ha tudása légből kapott, és csak keleti széllel fújta fel magát? 3Érvelhet-e haszontalan beszéddel és semmit érő szavakkal? 4Te már az istenfélelmet is semmibe veszed, adós maradsz a hódolattal Isten színe előtt. 5A bűn tanítja erre a szádat, és a ravaszkodók nyelvét választottad. 6Saját szád nyilvánít bűnössé, nem én, és az ajkaid vallanak ellened.

Szenvedés, kudarc, egyedüllét, bátortalanság, kibírhatatlan fájdalom, elveszettség. Mindezek az állapotok jellemezték Jób életét, akiről mai Igénk is szól. Már hallottunk reggeli alakalmainkon erről az emberről, bizonyára mindnyájan olvastuk is már Jób történetét. Tudjuk, hogy mennyit szenvedett, mennyi kudarcot kellett átélnie és azt is, hogy mindezek mellett még ott voltak a barátai, akik akarva vagy akaratlanul, de vádolták őt, tudatlanul.

Mai Igénkben is azt láthatjuk, hogy épp Elífáz az, aki most vádaskodik, aki kérdések halmazával dobálja Jóbót, aki még Jób hívőségét és Istennel való kapcsolatát is megkérdőjelezi.

Elífáz elmondása szerint nem mást akar, mint azt, hogy segíteni tudjon Jóbnak, de egy ilyen beszéd, amellyel ő indít, bizonyára nem jó kezdése egy vigasztaló, segítséget nyújtani akaró beszédnek.

És mégis, ha belegondolunk, milyen gyakran követjük el mi magunk is ezt a rossz példát, amikor okoskodunk otthon szüleinkkel, testvérünkkel szemben, a gyülekezetben- ifjúsági körben a társakkal szemben, az egyetemen az osztálytársakkal szemben. De előfordul az is, hogy barátunkkal való beszélgetésünk során sokszor az orra alá dörgöljük, hogy bizony ő nem sokat tud, mi viszont birtokában vagyunk a tudásnak. Megértetjük vele, mint Elífáz Jóbbal, hogy méltatlanul viselkedett, de mi nem ereszkedünk le az ő szintjére. Ezáltal erkölcsileg partnerünk felett állónak tüntetjük fel magunkat. **Sokszor vádaskodásunk során elveszítjük magunk elől az embert, nem is vesszük észre, hogy milyen módon beszélünk és abba sem gondolunk bele, hogy fordított helyzetben mi hogyan éreznénk magunkat.** Mert az, aki szenved, nem biztos, hogy saját bűnéért szenved, és aki csügged, nem biztos, hogy nem jó keresztyén, de ezeket a gondolatokat figyelembe sem vesszük. Így volt ezzel Elífáz is, aki folyton csak vádolt, figyelmeztetett, fenyegetett.

És, hogy tovább menjünk ezen gondolon, eszünkbe juthat az is, amikor Jézust vádolták. Amikor szembe mentek vele nem csak ellenségei, hanem barátai is: mennyi mindent el kellett szenvednie, hogy nem

értették meg, hogy hányan nem figyeltek rá, csak azt mondták, amit jónak gondoltak, pedig Ő értünk mennyi mindent elszenvedett.

Szeretetett testvéreim! Legyen ez a mai ige egy figyelmeztetés a számunkra. Figyeljünk arra, hogy részvét illeti meg a nyomorúságba jutott embert, hogy nem a vádolásokra, nem a fejmosásra van szüksége a nehézségek, a szenvedések közepette, - és főleg nem konokul folytatásosan (!) - hanem jó baráti szóra, megértésre, sokszor csak halló fülekre és ezzel segítsük, hogy felismerjék az igazságot. **Legyünk ebben a mindenki számára nehéz helyzetben megértő, segítséget nyújtó, meghallgató, támogató barátok. Nem pedig vádaskodók, figyelmeztetők, fenyegetők. Azaz jobban szeressünk, és kevesebbet okoskodjunk, kevesebbet bántsunk. Legyünk megértő vigasztalók. Így legyen! Ámen.**

Utóima: „Urunk Istenünk! Köszönjük Neked a lehetőséget, hogy ma is épülhettünk általad. Te látod Urunk a mi életünket, nehézségeinket, gőgünket. Oly sokszor észre sem vesszük, hogy mennyire lenézzük társainkat, azokat akikre bizonyos időkben pedig oly sokat támaszkodunk. Elvesszük egymástól amire szükségünk van, majd pedig ujjal mutogatunk egymás hiányosságaira, így pedig egymástól lopva próbálunk épülni. Urunk, add nekünk, hogy gőgünkön és emberi okoskodásunkon túl tudjunk lépni, hogy a tudással amivel megáldottál bennünket ne haragítsuk magunkra testvéreinket, hanem a szeretetre használhassuk. Add, hogy el tudjunk csendesedni ebben a zajos világban és a csendesség által tudjuk szeretni és támogatni egymást. A szavak erejét tedd szemrehányás helyett vigasztalássá. Add, hogy egymáshoz intézett szavaink a Te dicsőségedet munkálhassák és újabb embereket nyerhessenek meg Neked. Kérünk, hogy Te légy a betegekkel, gyógyszerelőkkel, szenvedőkkel, azokkal, akik súlyos terheket hordoznak. Ugyanis Te vigasztalod őket. Engedd, és add nekünk a Te Lelkedet, hogy követhessük a példádát. Ámen!”

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!

Ének: 206. dicséret 1, 2, 5 és 8. versei

1. *Én Istenem! Sok nagy bűnöm Lelkemet szorongatják: Itten nincsen, Ki segítsen, Hát kihez folyamodjam?*
2. *2. E világon, Minden úton, Ha szintén elindulok, Súlyos terhem, Betegségem Ki elvégye, nem látok.*
3. *5. Ha sajtolgatsz, Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet, Hogy tűréssel És reménnyel Várjam idvességemet.*
4. *8. Így a bűnök, Halál s ördög Engemet ha rettentnek: Rejtekhelye Vagy, reménye, Ó Krisztus, én lelkeimnek.*

Áldás: „Ti azonban, szeretteim, épüljétek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre. Ámen!”
(Júdás levele 1, 20-21)